

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 grudnia 2020 r. J. L. zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. o popełnieniu przez radcę prawnego M. H. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na wprowadzenie Sądu Okręgowego (...) w błąd i podanie w piśmie procesowym (załączniku do sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty) w sprawie (...) nieprawdziwych informacji, jakoby J. L.: zawarł umowę ze spółką, a nie osobą fizyczną; nie był konsumentem; nie był stroną umowy; prowadził komercyjną działalność lotniczą; zainicjował postępowanie przed sądem w Amsterdamie; pozwanym była spółka; spółka (...) sp. z o.o. zajmowała się transportem lotniczym; strony postępowania zawarły umowę jurysdykcyjną; strona pozwana prowadziła działalność na terenie Niderlandów, a nie na terenie UE.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. radca prawny S. P. wszczęła pod sygn. akt RD 1/21 dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na świadomym podaniu nieprawdziwych informacji w treści pisma procesowego w sprawie z powództwa J. L. przeciwko J. A. prowadzonej przed Sądem Okręgowym (...) pod sygn. akt (...).

Wiadomością elektroniczną z dnia 24 lipca 2021 r. radca prawny M. H. przedłożyła kopie dokumentów oraz złożyła stanowisko w sprawie, wskazując, że wiedzę na temat okoliczności, których prawdziwość kwestionował Skarżący, otrzymała od swojego mocodawcy oraz z powszechnie dostępnych rejestrów.

W dniu 24 stycznia 2022 r. J. L. został przesłuchany w charakterze świadka, podtrzymując twierdzenia zawarte w zawiadomieniu, wskazując ponadto, że postępowanie przed Sądem Okręgowym (...) o sygn. akt (...) nie zostało jeszcze zakończone.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. radca prawny K. S. przedstawiła radcy prawnemu M. H. zarzut popełnienia przewinienia będącego przedmiotem dochodzenia.

W dniu 12 grudnia 2023 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. radca prawny B. J. zapoznała się z kopią akt postępowania przed Sądem Okręgowym (...) (...) oraz zażaleniem J. L. na kończące je postanowienie.

Postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. z dnia 5 marca 2024 r. postępowanie dyscyplinarne zostało umorzone. Pismem z dnia 2 kwietnia 2024 r. Skarżący złożył odwołanie od przedmiotowego postanowienia, zarzucając przede wszystkim nieprawidłowe ustalenia faktyczne.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Jak stanowi natomiast art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta.

Przesłankami odpowiedzialności dyscyplinarnej z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego są: nieprawdziwość podanej przez radcę prawnego informacji (1), świadomość radcy prawnego jej nieprawdziwości (2) oraz niezaistnienie przesłanki ekskulpacyjnej w postaci pochodzenia nieprawdziwej informacji od klienta radcy prawnego (3). Taka konstrukcja przepisu nie nakłada na radcę prawnego obowiązku ani nawet uprawnienia do weryfikacji zgodności z prawdą informacji uzyskanych od klienta, a piśmiennictwo wskazuje wręcz, że „radca prawny zasadniczo powinien przedstawiać i popierać wersję zdarzeń uzyskaną od klienta nawet wówczas, gdy jest przekonany o jej niskim prawdopodobieństwie, gdyż jej ocena z punktu widzenia prawdziwości znajduje się w kompetencji sądu, a nie radcy prawnego” (T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Legalis).

W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy należało więc w pierwszej kolejności ustalić

, czy informacjom stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania, można przypisać nieprawdziwość. W ocenie Sądu na podstawie dostępnego materiału dowodowego nie można z całą stanowczością stwierdzić

, że informacje przedstawione przez Obwinioną w załączniku do sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty były nieprawdziwe. Badanie ich zgodności ze stanem faktycznym nie leży bowiem w kompetencji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego czy Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, jako że są to organy samorządu zawodowego radców prawnych, a nie wymiaru sprawiedliwości i kwestionowanie ustaleń sądów powszechnych byłoby przekroczeniem nadanych im ustawowo uprawnień. O zgodności z prawdą faktów powoływanych na uzasadnienie twierdzeń i zarzutów w toku postępowania cywilnego decyduje sąd, oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

W analizowanym przypadku podmiotem uprawnionym do rozstrzygnięcia, czy zarzuty podniesione przez Obwinioną w załączniku do sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty polegają na prawdzie, był Sąd Okręgowy (...). Wszelkie argumenty przemawiające za nieprawdziwością zarzutów Skarżący powinien był podnieść w ewentualnej replice na sprzeciw, względnie w zażaleniu na postanowienie Sądu, zwłaszcza że był w sprawie zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Dopiero w razie ustalenia przez Sąd Okręgowy lub Sąd Apelacyjny, że informacje wskazane przez Obwinioną były nieprawdziwe możliwe byłoby rozważenie odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego M. H., z zastrzeżeniem że stwierdzone musiałyby zostać świadomości ich nieprawdziwości oraz ich niepochodzenie od klienta.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., stosowanym odpowiednio do postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. z dnia 5 marca 2024 r. o sygn. akt RD 1/21 o umorzeniu postępowania na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ze względu na powyższe należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych mając na względzie, że nie zostało wydane orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z Dz. U. z 2024 r., poz. 499), od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.